

หัวข้อวิจัย	การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาเรียนวิชาองค์การและการจัดการ
ชื่อผู้เขียน	จิรพล จิรไกรศิริ
	ดร.นพพร ศรีวรวิไล
เดือนและปีที่เสร็จ	พฤศจิกายน 2554

บทคัดย่อ

การวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาเรียนวิชาองค์การและการจัดการ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการทำแบบฝึกหัดและการมาพบอาจารย์ผู้สอนกับผลการเรียน (เกรด) ของนักศึกษาที่เรียนวิชาองค์การและการจัดการในภาคเรียนที่ 2/2553 โดยเทียบกับผลการเรียนเดิม โดยกลุ่มตัวอย่างที่เลือกคือผู้เรียนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาองค์การและการจัดการ (GM201) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ซึ่งมีทั้งหมด 36 คน ซึ่งตัวอย่างต้องเคยลงทะเบียนและเรียนวิชาองค์การและการจัดการอย่างน้อย 1 ครั้ง

จากผลการวิจัยพบว่า การเข้าพบอาจารย์เพื่อทบทวนเนื้อหาบทเรียนเพิ่มเป็นกิจกรรมที่มีนักศึกษาในกลุ่มผู้เรียนเข้าสนใจซึ่งส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมนี้โดยคิดเป็นร้อยละ 68.75 เข้าร่วมหากรวมกับผู้เรียนเข้าที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมนี้พบว่านักศึกษาที่มาพบอาจารย์ตามที่ได้นัดหมายทั้ง 4 ครั้งมีจำนวนมากที่สุดโดยคิดเป็นร้อยละ 31.25 รองลงมาเป็นผู้เรียนเข้าที่เข้าชั้นเรียนพิเศษเพียง 1 และ 2 ครั้ง จำนวนอย่างละ 3 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 18.75 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างจำนวนครั้งที่เข้าเรียนและผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการปีการศึกษา 2/2553 เพื่อหาความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้เรียนเข้าที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมพบว่ามีความแตกต่างกัน โดยผู้เรียนเข้าที่เข้าร่วมกิจกรรมถือว่าจะมีความแตกต่างของผลการเรียนสูง ดังนั้นจึงหาความสัมพันธ์ของของความถี่ในการพบอาจารย์และผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนเข้าพบว่ายิ่งผู้เรียนเข้าเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษายิ่งได้รับผลการเรียนที่ดีขึ้น และผลการเรียนของผู้เรียนเข้าก่อนที่จะลงทะเบียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553 ส่วนใหญ่จะได้รับผลการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ (F) เมื่อทำการทดสอบความสัมพันธ์ของผลการเรียนเดิมและผลการเรียนใหม่ในภาคเรียน 2/2553 พบว่ามีความสัมพันธ์กัน

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจัยแห่งความสำเร็จประการหนึ่งของการศึกษาคือการเรียนการสอน การสอนที่ดีจะต้องสามารถทำให้ผู้เรียนทราบและเข้าใจในเนื้อหาที่สอน ไม่ว่าจะผู้เรียนจะอยู่ชั้นอะไร อายุเท่าไร หรือลักษณะส่วนบุคคลของผู้เรียนเป็นเช่นไร ผู้สอนจึงต้องเข้าใจลักษณะของผู้เรียนเพื่อช่วยในการเขียนวัตถุประสงค์เฉพาะในการเรียนในวิชาที่จะสอน รวมทั้งการจัดกิจกรรมต่างๆ ให้เหมาะสมแก่การเรียนรู้ของนักเรียน รูปแบบการสอนและกิจกรรมต่างๆ ในวิชาแต่ละวิชาจะต้องส่งเสริมให้นักศึกษาเรียนรู้ หรือมีทักษะตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้

วิชา GM201 องค์กรและการจัดการเป็นวิชาแกนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะบัญชี คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งการจัดให้นักศึกษาเรียนวิชานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักศึกษามีความเข้าใจแนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับ องค์กรและการจัดการ วิวัฒนาการของการจัดการ กระบวนการในการจัดการที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน การจัดองค์การ การจัดทำลิ่งคน การสั่งการ ครอบคลุมถึงภาวะผู้นำ การจูงใจ การทำงานเป็นทีม การติดต่อสื่อสาร การตัดสินใจและการควบคุม ซึ่งถือได้ว่าเป็นหัวใจของการบริหารองค์กร และการทำงานร่วมกัน เมื่อนักศึกษาได้เรียนรู้วิชานี้แล้วจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการดำเนินชีวิตของตนอย่างชัดเจนและมีเป้าหมาย

เนื่องจากวิชานี้มีผู้เรียนที่ค่อนข้างมาก ประกอบกับเนื้อหาวิชาที่เน้นความเข้าใจและอธิบาย ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการองค์กร ซึ่งผู้ที่ศึกษาจำเป็นต้องใช้ทั้งการทำความเข้าใจและการฝึกฝนจากแบบฝึกหัดอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาบางคนที่ไม่เพียงเข้ามาศึกษาในชั้นปีที่ 1 และยังไม่สามารถปรับตัวกับการเรียนด้วยตัวเอง ผลการเรียนของนักศึกษาในแต่ละภาคเรียนมี นักศึกษาที่สอบไม่ผ่านวิชาของค์การและการจัดการไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ของจำนวนนักศึกษาทั้งหมดที่ ลงทะเบียนเรียนวิชานี้ จึงส่งผลให้ผู้ที่ต้องลงทะเบียนเรียนซ้ำมีจำนวนพอสมควรในแต่ละภาค

การศึกษา และนักศึกษาที่ลงทะเบียนซ้ำส่วนน้อยที่ผ่านด้วยผลการเรียนที่มากกว่า C ขึ้นไป แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ได้รับผลการเรียนในช่วง D ลงไป

ดังนั้นผู้วิจัยทั้งสองที่สอนวิชาองค์การและการจัดการในภาคเรียนก่อนและภาคการเรียนนี้ต้องการศึกษาหาแนวทางการจัดการสอนที่สามารถลดจำนวนนักศึกษาที่สอบตกและต้องลงทะเบียนซ้ำ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาเรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการทำแบบฝึกหัดและการมาพบอาจารย์ผู้สอนกับผลการเรียน (เกรด) ของนักศึกษาที่เรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการในภาคเรียนที่ 2/2553 โดยเทียบกับผลการเรียนเดิม

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. ความถี่ในการพบอาจารย์ของกลุ่มผู้เรียนซ้ำมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ
2. ความถี่ในการส่งแบบฝึกหัดของกลุ่มผู้เรียนซ้ำมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ
3. ระดับความถูกต้องของแบบฝึกหัดที่กลุ่มผู้เรียนซ้ำส่งมามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ
4. ผลการเรียนเดิมของกลุ่มผู้เรียนซ้ำมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนซ้ำ

1.4 ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้มีขอบเขตด้านประชากร กล่าวคือผู้วิจัยสำรวจข้อมูลผู้เรียนที่ลงทะเบียนเรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการ (GM201) ในภาคเรียนที่ 2/2553 ซึ่งมีทั้งหมด 36 คน

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผู้เรียนซ้ำ หมายถึง นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ที่เรียนวิชาองค์การและการจัดการซ้ำในปีการศึกษาที่ 2/2553 ที่อยู่ในกลุ่ม 003 004 006 และ 511

2. วิชาองค์การและการจัดการ หมายถึงวิชา GM 201 ซึ่งเป็นวิชาแกนที่เปิดสอนโดยคณะบริหารธุรกิจ ซึ่งนักศึกษาทุกภาควิชาในคณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ต้องเรียน
3. แบบฝึกหัด หมายถึง การทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนโดยการตอบคำถามที่ผู้สอนได้ออกแบบให้เหมาะสมกับกับบทเรียนของวิชาองค์การและการจัดการ
4. ผลการเรียนรู้ซ้ำ หมายถึง เกรดที่นักศึกษาได้จากการเรียนวิชาองค์การและการจัดการในภาคเรียนที่ 2/2553
5. ผลการเรียนรู้เดิม หมายถึง เกรดที่นักศึกษาได้จากการเรียนวิชาองค์การและการจัดการในภาคเรียนล่าสุดก่อนที่จะลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2/2553

DRU

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษาขึ้นอยู่กับความเข้าใจในวิชาที่ได้ร่ำเรียน เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในอนาคต แต่หากนักศึกษาไม่สามารถเข้าใจในวิชาต่าง ๆ ได้ ผลที่ตามมาคือการไม่สามารถนำวิชานั้นมาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันหรือสอบไม่ผ่าน ซึ่งหากนักศึกษายังไม่สามารถสอบไม่ผ่านแม้ว่าจะเรียนซ้ำแล้วก็ตาม อาจารย์ผู้สอนอาจจำเป็นต้องหาวิธีในการทำให้นักศึกษาคนดังกล่าวเข้าใจวิชานี้เพื่อสามารถนำมาประยุกต์และสอบผ่านในวิชานั้นๆ งานวิจัยในชั้นเรียนชิ้นนี้จึงคำนึงในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวิธีการเรียนที่พยายามให้นักศึกษาผ่านให้ได้สำหรับในบทที่ 2 นี้ เนื้อหาในการนำเสนอเป็นตามลำดับความสำคัญของเนื้อหา โดยนำเสนอลักษณะของวิชาองค์การและการจัดการเพื่อให้เข้าใจวิชาที่ทำการวิจัย จากนั้นจะอธิบายถึงทฤษฎีทั่วไปในการถ่ายทอดความรู้และลักษณะของผู้เรียนซ้ำเพื่อหาความเชื่อมโยงกัน วิธีการทบทวนก่อนเข้าสอบปลายภาคเป็นหัวข้อสุดท้ายในการทบทวนวรรณกรรม

2.1 วิชาองค์การและการจัดการ

วิชาองค์การและการจัดการ (GM201) เป็นวิชาแกนที่นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะบัญชี และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ต้องเรียนตามหลักสูตร วิชานี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับแนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับองค์การและการจัดการ วิวัฒนาการของการจัดการ กระบวนการในการจัดการที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน การจัดองค์การ การจัดกำลังคน การสั่งการ ครอบคลุมถึงภาวะผู้นำ การจูงใจ การทำงานเป็นทีม การติดต่อสื่อสาร การตัดสินใจและการควบคุม โดยมีวัตถุประสงค์ในการสอบเพื่อ

1. ใช้ดุลพินิจในการจัดการเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยการปฏิบัติที่เป็นธรรมและถูกจริยธรรม โดยคำนึงถึงความรู้สึกรักของผู้อื่นด้วย

2. อธิบายหลักการ ทฤษฎี และเนื้อหา ซึ่งเป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับองค์การและการจัดการได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ
3. ประยุกต์หลักการ ทฤษฎี และเนื้อหา ซึ่งเป็นองค์ความรู้ในวิชาองค์การและการจัดการไปใช้ในการบริหารองค์การได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. มีทักษะในการทำงานในบทบาทของผู้นำและผู้ตามได้อย่างเหมาะสม มีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
5. นำเสนอผลงานและสื่อสารกับกลุ่มต่างๆ ในชั้นเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

วิชานี้จึงมีการเน้นหนักไปที่การบรรยายเนื้อหาของแต่ละบท (ร้อยละ 44.5 ของเวลาในการสอน) การบรรยายเชิงอภิปราย (ร้อยละ 22.2 ของเวลาในการสอน) กิจกรรมกลุ่ม (ร้อยละ 22.2 ของเวลาในการสอน) และการนำเสนองานกลุ่ม (ร้อยละ 11.1 ของเวลาในการสอน) จึงอาจกล่าวได้ว่าวิชานี้เป็นวิชาเน้นหนักทางการบรรยาย และได้แบ่งเนื้อหาวิชานี้ออกเป็น 12 บทด้วยกัน โดยนำเนื้อหาจากหนังสือ Management : A Practical Introduction ของ Angelo Kinicki และ Brian K. Williams (2549) ได้แก่

บทที่ 1: การบริหารจัดการ เป็นบทเรียนที่อธิบายภาพรวมของการบริหารจัดการองค์การอันได้แก่ หน้าที่ทางการจัดการ อำนาจและขอบเขตการจัดการ ระดับชั้นการจัดการ ขอบเขตการจัดการ บทบาทของผู้จัดการ เป็นต้น

บทที่ 2: ทฤษฎีการจัดการ เป็นบทเรียนที่อธิบายทฤษฎีการจัดการโดยแบ่งเป็น 2 ยุค คือยุคประวัติศาสตร์และยุคร่วมสมัย

บทที่ 3: สภาพแวดล้อมการจัดการ เป็นบทเรียนที่อธิบายปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับบริหารจัดการองค์การทั้งที่อยู่ภายในและภายนอกองค์การ

บทที่ 4: การวางแผน เป็นบทเรียนที่อธิบายเรื่องการวางแผนตั้งแต่หลักการวางแผน การควบคุม การจัดการโดยวัตถุประสงค์ (Management By Objectives) และการวางแผนโครงการ

บทที่ 5: การจัดองค์การ เป็นบทเรียนที่อธิบายการออกแบบโครงสร้างองค์การแบบต่างๆ พร้อมทั้งข้อดีและข้อเสียของโครงสร้างองค์การแบบต่างๆ

บทที่ 6 : การบริหารทรัพยากรมนุษย์ เป็นบทเรียนที่อธิบายกระบวนการในการการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรโดยทั่วไป ตั้งแต่การวางแผนกำลังคน การคัดเลือก การอบรม และการประเมินผลงาน เป็นต้น

บทที่ 7 : ภาวะผู้นำ เป็นบทเรียนที่อธิบายความเป็นผู้นำในมุมมองต่างๆ ของการจัดการ เช่น คุณลักษณะของผู้นำ พฤติกรรมของผู้นำ ผู้นำตามสถานการณ์ เป็นต้น

บทที่ 8 : การตัดสินใจ เป็นบทเรียนที่อธิบายการตัดสินใจเชิงการจัดการ ประเภทของการตัดสินใจ การแก้ไขปัญหา อุปสรรคของการตัดสินใจ และการตัดสินใจเป็นกลุ่ม

บทที่ 9 : การติดต่อสื่อสารและการสั่งการ เป็นบทเรียนที่อธิบายกระบวนการติดต่อสื่อสาร อุปสรรคในการติดต่อสื่อสาร การพัฒนาการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ รูปแบบการสั่งการ เป็นต้น

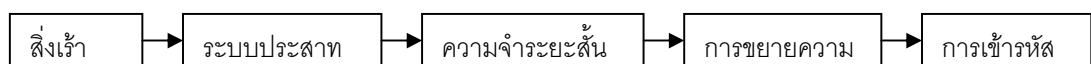
บทที่ 10 : การจูงใจ เป็นบทเรียนที่อธิบายทฤษฎีและแนวคิดในการจูงใจเพื่อนำไปใช้ในการบริหารจัดการ เช่น กระบวนการจูงใจ การจูงใจที่ส่งผลต่อพฤติกรรม

บทที่ 11 : การทำงานเป็นทีม เป็นบทเรียนที่อธิบายองค์ประกอบของการทำงานเป็นทีม เช่น ความแตกต่างระหว่างกลุ่มและทีมงาน ขั้นตอนการพัฒนาทีมงาน ประเภทของทีมงาน เป็นต้น

บทที่ 12 : การควบคุม เป็นบทเรียนที่อธิบายการควบคุมที่นำไปใช้ในการจัดการองค์กร กระบวนการควบคุม ระดับในการควบคุม และการจัดการคุณภาพ เป็นต้น

2.2 การถ่ายทอดความรู้

การเรียนรู้เป็นกระบวนการในการเปลี่ยนพฤติกรรมที่ถาวร โดยมีผลมาจากความเข้าใจ การฝึกหัด การเก็บความรู้ ซึ่งเป็นกระบวนการภายในที่เกิดขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนรู้มีกระบวนการดังต่อไปนี้

รูปที่ 1 : กระบวนการเรียนรู้ (รศ.ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. จิตวิทยาการศึกษา . 2548)

1. สิ่งเร้า เป็นตัวกระตุ้นความตั้งใจ ซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ หากขาดความตั้งใจ ผลการเรียนรู้อาจด้อยลง ซึ่งสิ่งเร้านี้สามารถแบ่งได้ 4 ประเภท คือ

1.1. สิ่งเร้าทางจิตวิทยา (Psychological Stimulus) เป็นสิ่งเร้าที่แสดงถึงความแตกต่างในด้านขนาด สี เสียง

1.2. สิ่งเร้าที่กระตุ้นอารมณ์ (Emotional Stimulus) เป็นสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความรู้สึกรุนแรง

1.3. สิ่งเร้าที่แตกต่างจากสิ่งเร้าอื่น (Discrepant Stimulus) เป็นสิ่งเร้าที่ผิดแปลกไปจากสิ่งที่อยู่ใกล้เคียงขณะนั้น ทำให้ดึงดูดความสนใจ เป็นสิ่งที่คาดไม่ถึง เช่น ผู้สอนพูดเสียงดังทำให้นักศึกษาสนใจ

1.4. สิ่งเร้าที่มีลักษณะคำสั่ง (Demanding Stimulus) เป็นคำพูดที่มีความหมายในตัว เช่น เงียบ หยุด เป็นต้น

2. ระบบประสาท เป็นส่วนของระบบประสาทในตัวเราที่ใช้เป็นที่รวบรวม ความรู้ ความคิด ความจำ หากประสาทในส่วนนี้เสียหาย อาจจะไม่เกิดการเรียนรู้ได้ ทั้งนี้

3. ความจำระยะสั้น หรือที่เรียนว่าการจดจำข้อมูลหรือสิ่งเร้าในระยะเวลาสั้น ซึ่งหากไม่มีการบริหารความจำระยะสั้น การลืม (Forgetting) จะเกิดขึ้น เป็นการที่เราไม่สามารถสะสมความจำระยะสั้นไปสู่ความจำระยะยาวได้ ซึ่งเป็นกระบวนการตามธรรมชาติหากมิได้มีการบริหารความจำ

4. การขยายความ เป็นการทำความเข้าใจกับสิ่งที่เรียนรู้ ทำให้สิ่งที่เรียนมีความกระจ่างจัดขึ้น และขยายความในรายละเอียดต่างๆ ให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น

5. การเข้ารหัส ก่อนที่จะนำความรู้ไปเก็บ สมองต้องจำในสิ่งที่ยากและสะดวกในการจำ โดยเข้าไปอยู่ในรูปแบบของรหัส

การถ่ายทอดความรู้ไปยังนักศึกษา ผู้สอนจำเป็นต้องหาวิธีการในการช่วยให้นักศึกษาจำในสิ่งที่ได้เรียนมาไม่ใช่แค่ในระยะเวลาสั้นเท่านั้น แต่ต้องทำให้นักศึกษาสามารถจำได้ในระยะยาว ซึ่งความจำระยะยาว (Long-term Memory) หรือ ความจำที่เกิดจากรอยจำ (Memory trace) มาจากการฝึกฝน ทำความเข้าใจ และทำซ้ำบ่อยๆ ดังนั้นการจำจึงมี 4 ประเภท ได้แก่

1. การรวบรวมเหตุการณ์ เป็นการปะติดปะต่อเหตุการณ์ที่ผ่านมา โดยอาศัยสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นการคลอใจ การจำนี้เป็นคำบอกเล่าที่เอาข้อเท็จจริงไม่ได้เนื่องจากเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นนานและมาจากความรู้สึกต่อสิ่งนั้นๆ
2. การระลึกได้ เป็นการนึกออกหรือจำได้โดยไม่จำเป็นต้องมีการคลอใจแต่อย่างใด เป็นการจำในสิ่งที่เคยเรียนและยังไม่ลืม
3. การจำได้ เป็นการนึกได้จากความคุ้นเคย เคยพบเจอมาก่อนในเวลาปรกติ
4. การเรียนซ้ำ เป็นการเรียนอีกครั้งในเนื้อหาที่เคยเรียนมาก่อนแต่ถึงไว้นานหรือไม่ได้ใช้มานาน

การช่วยให้นักศึกษาจำในสิ่งที่เรียนได้จึงเป็นเรื่องสำคัญ วิธีในการช่วยให้นักศึกษาจำในสิ่งที่เคยเรียนในระยะยาวได้จึงมี 2 วิธีการ คือ

1. การจัดบทเรียนให้มีความหมาย เป็นการจัดบทเรียนให้เป็นระบบระเบียบและหมวดหมู่ได้แก่ การนำเนื้อหาที่เรียนจัดเป็นกลุ่ม การเข้ารหัสเพื่อให้จำได้ง่าย และการสัมผัส
2. การจัดสถานการณ์เพื่อช่วยการเรียนรู้ เป็นการจัดให้มีการเรียนเพิ่ม การทดสอบ การท่องจำ การใช้จินตนาการ

2.3 นักศึกษาที่เรียนซ้ำ

การศึกษาศาเหตุของการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ของวิชาต่างๆ ในมหาวิทยาลัยต่างๆ ได้ทำออกมาอย่างมากมายซึ่งแต่ละมหาวิทยาลัยก็พบสาเหตุแตกต่างกันไป ซึ่งนักศึกษาที่สอบตกวิชาต่าง ๆ ที่ได้ร่ำเรียนมามีสาเหตุด้วยกันหลายประการ (ทิพาวดี เอมวรรณระและดร.สุรพล พนมมัย. 2526) ดังนี้

1. การแบ่งเวลา เช่น เทียว ขี้เกียจ และตามใจเพื่อน เป็นต้น
2. การจัดระบบตัวเอง เช่น ไม่ทราบว่าจะทำอะไรก่อน ดำเนินการสิ่งที่ไม่สำคัญก่อน เน้นรายละเอียดมากเกินไปและทำงานไม่เสร็จตามกำหนด เป็นต้น
3. ไม่รู้วิธีเรียนหรือรู้แต่ไม่ปฏิบัติ เช่น ไม่อ่านหนังสือตาม ประยุกต์ทฤษฎีไม่เป็น ประมาทวิชามากไป ไม่เข้าชั้นเรียน และจดไม่ทัน เป็นต้น

4. ขาดแรงจูงใจ เช่น ไม่รู้จะเรียนเพื่อจุดประสงค์ใด ไม่มีเป้าหมายในการเรียน ไม่ได้เลือกอาชีพในอนาคตไว้ก่อน เป็นต้น
5. เกิดปัญหาส่วนตัวหรืออารมณ์หรือสังคม เช่น กลัวการสอบ ฟังบรรยายไม่รู้เรื่อง ขาดความเชื่อมั่น และแบ่งกลุ่ม เป็นต้น

จากสาเหตุต่างที่ทำให้นักศึกษาสอบไม่ผ่านหรือต้องเรียนซ้ำในแต่ละงานวิจัยก็มีความแตกต่างกัน โท ทองสว่าง (2526) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อจำนวนหน่วยกิตที่นักศึกษาสอบผ่าน โดยเปรียบเทียบกับองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจและสังคมของนักศึกษาแต่ละคณะพบว่าสาเหตุของการสอบตกในวิชาต่างมากที่สุดคือ นักศึกษาเตรียมตัวสอบไม่พร้อม (51.0%) รองลงมาคือ ข้อสอบคลุมเครือ (17.7%) และทำข้อสอบไม่ได้ (16.8%) ซึ่งมีความสอดคล้องกันกับผลการวิจัยของทีพาวดี นามสกุล ในประเด็นของการจัดระบบตัวเองและไม่รู้วิธีเรียนกับความไม่พร้อมของนักศึกษาในการสอบ และเมื่อพิจารณางานวิจัยในชั้นเรียนของ ถัดดาวัลล์ เพชรโรจน์ (2526) ซึ่งได้ทำวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรที่เป็นสาเหตุของการขาดสอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่าสาเหตุที่นักศึกษาขาดสอบคือ การติดธุระจำเป็น การดูตำราและเอกสารประกอบการเรียนไม่ทัน การไม่ได้ทบทวนบทเรียน การไม่มีโอกาสในการซักถามอาจารย์ผู้สอน มีเวลาในการอ่านตำราน้อยเกินไป จึงทำให้สิ่งทั้ง 3 งานวิจัยข้างต้นพบคล้ายกันคือการศึกษาไม่พร้อมสอบปลายภาคไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเรียนไม่เข้าใจหรือไม่สามารถจัดระบบตัวเองได้จึงเป็นเหตุให้สอบตกหรือไม่ไปสอบปลายภาค

เพื่อพิจารณางานวิจัยของ สวางศรี พรสุวรรณและคณะ (2546) ที่ได้ทำวิจัยการศึกษาความเห็นของนักศึกษาต่อสาเหตุที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พบว่านักศึกษาที่ต้องเรียนซ้ำในวิชาพื้นฐานไม่ว่าจะมาจากการสอบตกหรือปรับเกรดมีความคิดเห็นว่าสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการไม่เห็นประโยชน์จากวิชาที่เรียน ทำข้อสอบกลางภาคและสอบไล่ไม่ได้ เพื่อนชวนคุยและชวนเที่ยว ผู้สอนไม่สนใจนักศึกษาที่เรียนไม่เก่ง และมีกิจกรรมนอกห้องเรียน เป็นต้น ในงานวิจัยนี้ยังได้พบความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงตัวเองให้สอบได้เกรด C ขึ้นไป นักศึกษาเห็นเป็นลำดับแรกว่าต้องพยายามเรียนให้ทันและไม่ขาดเรียน (83.5%) พยายามส่ง

การบ้านและทำรายงานให้มากที่สุด (81.1%) พยายามตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่โดยฟัง คิด และจดคำบรรยายมากที่สุด (79.9%) และพยายามวางแผนการเรียนโดยมีการอ่านและทบทวนมากที่สุด (72.2%) ซึ่งงานวิจัยของทิพาวดี เอมวรรณและดร.สุรพล พนมอรัมย์. 2526 ได้กล่าวถึงปัจจัยที่นักศึกษาตกซ้ำวิชาเดิมนักศึกษาทราบวิธีแต่ไม่ปฏิบัติ

2.4 วิธีการทบทวนเนื้อหาวิชาที่เรียน

การทบทวน คือการสอนเสริมของอาจารย์ผู้สอน (นงนิภา ตูลยานนท์, พรรณีภา แจ้งสุวรรณ และสุพิชา ศรีสุคนธ์. 2551) โดยแบ่งได้เป็น 2 วิธี คือ

1. วิธีการทบทวนโดยไม่ใช้ระบบคอมพิวเตอร์
2. วิธีการทบทวนโดยใช้ระบบคอมพิวเตอร์

ซึ่งทั้งสองวิธีนี้เป็นวิธีที่ใช้โดยทั่วไปในการให้บริการทางการศึกษาแก่นักศึกษาโดยผู้สอนวิชาดังกล่าวหรือผู้เชี่ยวชาญในวิชานั้นๆ ส่งผลให้ความเข้าใจในเนื้อหาชุดวิชาที่นักศึกษาเรียนมีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ตลอดจนไขข้อสงสัยที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาในเนื้อหาวิชานั้นๆ

วิธีการทบทวนโดยไม่ใช้คอมพิวเตอร์มีหลายวิธีให้เลือกใช้ได้แก่

1. การอ่านทบทวนบทเรียนในช่วงโมงทบทวน เป็นวิธีที่อาจารย์จะถาม-ตอบกับนักศึกษาในแต่ละบทเรียน ซึ่งสามารถทำเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลก็ได้
2. การให้เอกสารสรุปแต่ละเนื้อหาเพิ่มเติมในแต่ละบทเรียนในช่วงท้ายคาบ เป็นวิธีที่อาจารย์และนักศึกษาจะช่วยกันสรุปประเด็นสำคัญในเนื้อหาวิชาที่เรียน
3. การให้แบบฝึกหัดเพิ่มเติม เป็นวิธีที่อาจารย์จะให้ให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ อัตนัยถูก-ผิด โดยอธิบายเหตุผล และอัตนัยถาม-ตอบ ในช่วงโมงทบทวน แบบฝึกหัดและปรนัยจะทดสอบลักษณะความรู้ ความเข้าใจ ความจำ ส่วนแบบฝึกหัดแบบอัตนัยจะทดสอบทักษะการวิเคราะห์และสังเคราะห์

4. ให้จัดตารางเวลาในการทบทวน ให้นักศึกษาจัดเวลาในการทบทวนเนื้อหาบทเรียน โดยอาจารย์เป็นผู้ทบทวน
5. ให้ทำสรุปย่อแต่ละบท โดยให้นักศึกษาจัดทำสรุปประเด็นสำคัญของแต่ละบท

การออกแบบให้ชั่วโมงทบทวนมีความเหมาะสมรูปแบบของการเรียนสามารถออกแบบได้หลายประเภท คือ

1. การทบทวนเป็นกลุ่มใหญ่พร้อมกัน ความรู้จะถูกถ่ายทอดจากผู้สอนไปสู่ผู้เรียนด้วยอัตราความเร็วเดียวกัน โดยผู้เรียนทำหน้าที่ฟังการถ่ายทอดจากผู้สอน ซึ่งอาจมีการจดบันทึก ซึ่งสื่อที่ใช้จะต้องมีขนาดใหญ่พอในการประกอบการอธิบายของผู้สอน
2. การทบทวนเป็นกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มจะประกอบไปด้วยผู้เรียนประมาณ 5 – 8 คน เรียนรู้จากเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนที่อาจารย์จัดให้ด้วยอัตราความเร็วที่เท่าเทียมกัน เนื้อหาและกิจกรรมอาจมีความเหมือนกันหรือแตกต่างกัน ดังนั้นสื่อการสอนที่ใช้กับกลุ่มย่อยจะมีความหลากหลายมากกว่ากลุ่มใหญ่
3. การทบทวนรายบุคคล ผู้เรียนจะเรียนรู้จากเนื้อหาและกิจกรรมที่เรียน ที่ผู้สอนจัดให้เป็นรายบุคคลในความเร็วที่แตกต่างกันไปตามลักษณะบุคคล สื่อที่ช่วยในการเรียนรู้แบบรายบุคคลจะต้องชัดเจนพอที่จะเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและอาจมีขนาดเล็กก็ได้

การใช้วิธีการทบทวนที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจ เข้าถึง และประยุกต์ เนื้อหาในแต่ละบทเรียนเพื่อประโยชน์ในการชีวิตประจำวัน อาชีพ และการสอบได้

วิธีการทบทวน โดยใช้ระบบคอมพิวเตอร์เป็นการนำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มช่องทางในการเรียนรู้ของนักศึกษา เช่น การค้นหาข้อมูลผ่านระบบอินเทอร์เน็ตซึ่งเก็บข้อมูลอย่างมหาศาลและทำให้การค้นหาข้อมูลของทั้งผู้เรียนและผู้สอนเร็วมากยิ่งขึ้น การสอนผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ซึ่งมีหลายวิธี เช่น การสอนบนเว็บ ห้องเรียนเสมือน วิธีการสอนโดยใช้

คอมพิวเตอร์นี้จึงเป็นการนำข้อดีของคอมพิวเตอร์และระบบคอมพิวเตอร์มาใช้เพื่อให้ข้อจำกัดด้านเวลา ระยะเวลา และสถานที่ในการเรียนรู้และทบทวนเนื้อหาวิชาลดลง

นงนิภา ตูलयานนท์, พรรณิภา แจ่มสุวรรณ และสุพิชา ศรีสุคนธ์ (2551) ได้ศึกษาการใช้วิธี ทบทวนในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลการเรียนของนักศึกษาในวิชาการบัญชีภาคเรียนที่ 1 คณะการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ โดยให้นักศึกษาเข้าระบบ DPULSS เพื่อทำแบบฝึกหัดทบทวนแต่ละบท ผลปรากฏว่านักศึกษาที่เข้าไปทบทวนมีผลการเรียนที่ดีขึ้น ส่งเสริมความเข้าใจในการทบทวนบทเรียน วิชาดังกล่าวมากขึ้น สังเกตได้จากคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาที่เข้าระบบ DPULSS ในการทบทวนและ นักศึกษาที่ไม่เข้าระบบ DPULSS มีความแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่เข้าระบบมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่า

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาเรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการ เป็นวิจัยที่มุ่งเน้นการหาเครื่องมือในการทบทวนบทเรียนให้แก่นักศึกษาที่เรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการ การเก็บข้อมูลของการวิจัยชั้นนี้จึงต้องอาศัยข้อมูลปฐมภูมิและทุติภูมิเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ โดยการนำสถิติต่างๆ ที่จำเป็นมาใช้ในการคำนวณเพื่อพิสูจน์สมมุติฐานของงานวิจัยชั้นนี้

3.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาเรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ผลกระทบของการทำแบบฝึกหัดและการมาพบอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อผลการเรียน (เกรด) ของนักศึกษาที่เรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการ ในภาคเรียนที่ 2/2553 โดยเทียบกับผลการเรียนเดิม

3.2 สมมติฐาน

5. ความถี่ในการพบอาจารย์ของกลุ่มผู้เรียนซ้ำมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ
6. ความถี่ในการส่งแบบฝึกหัดของกลุ่มผู้เรียนซ้ำมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ
7. ระดับความถูกต้องของแบบฝึกหัดที่กลุ่มผู้เรียนซ้ำส่งมามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ
8. ผลการเรียนเดิมของกลุ่มผู้เรียนซ้ำมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนซ้ำ

3.3 ประชากรและตัวอย่าง

ประชากรและตัวอย่างในงานวิจัยนี้คือผู้เรียนที่ลงทะเบียนเรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการ (GM201) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ซึ่งมีทั้งหมด 36 คน ซึ่งตัวอย่างต้องเคยลงทะเบียนและ

เรียนวิชาองค์การและการจัดการอย่างน้อย 1 ครั้ง ตัวอย่างทุกคนจะต้องมาพบอาจารย์ผู้สอนทุกสัปดาห์ เพื่อส่งแบบฝึกหัดและรับฟังการสรุปเนื้อหาประจำสัปดาห์จากอาจารย์ แต่เนื่องจากในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2553 มีนักศึกษาที่ถอนวิชาดังกล่าวจำนวน 22 คน และมีได้เข้าสอบปลายภาคจำนวน 44 คน ซึ่งในจำนวนดังกล่าวมีตัวอย่างของงานวิจัยนี้รวมอยู่ด้วย จึงทำให้เหลือขนาดตัวอย่างจำนวน 16 คน

3.4 วิธีรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลปฐมภูมิจากผู้เรียนทั้ง 4 กลุ่มในชั้นเรียน 2 ด้าน คือด้านความรู้และด้าน คุณลักษณะ ดังนี้

1. ด้านความรู้
 - 1.1 ผลลัพธ์จากการทำแบบฝึกหัดและการย่อความ
 - 1.2 ผลการตรวจแบบฝึกหัด
 - 1.3 ผลการสอบปลายภาคทั้งที่เป็นข้อสอบแบบปรนัยและอัตนัย
2. ด้านคุณลักษณะ
 - 2.1 ความกระตือรือร้นที่จะจะมาพบอาจารย์ตามที่ได้นัดหมายไว้
 - 2.2 ความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

สำหรับข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ ผลการเรียนเดิม นักวิจัยได้เก็บข้อมูลจากสำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

3.5 วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้ นักวิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (ได้แก่ การแจกแจง ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) ในการพิจารณาภาพรวมของข้อมูล และใช้การ วิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) เพื่อ ทดสอบสมมติฐาน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาเรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการ มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ผลกระทบของการทำแบบฝึกหัดและการมาพบอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อผลการเรียน (เกรด) ของนักศึกษาที่เรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการในภาคเรียนที่ 2/2553 โดยเทียบกับผลการเรียนเดิม ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรต้น 3 ประการคือ 1) การพบกับอาจารย์ผู้สอนเพื่อทบทวนแต่ละบทเรียนเพิ่มเติม 2) การส่งแบบฝึกหัดพิเศษของนักศึกษา 3) ความถูกต้องของแบบฝึกหัดที่นักศึกษาได้ส่งให้แก่อาจารย์ และ 4) ผลการเรียนเดิมของนักศึกษา ตัวแปรตามคือผลการเรียน (เกรด) ของนักศึกษา เพื่อให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้นผู้วิจัยทั้งสองจึงเห็นว่าควรมีการนำเอาคะแนนสอบปลายภาคของนักศึกษาที่เรียนซ้ำมาใช้ในการวิเคราะห์ร่วมกับผลการเรียนของนักศึกษาด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้เรียนซ้ำ นำเสนอในรูปแบบของการแจกแจงความถี่ ร้อยละ

4.2 ความสัมพันธ์ของความถี่ในการพบอาจารย์ของกลุ่มผู้เรียนซ้ำและผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ นำเสนอในรูปแบบของการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่าความแปรปรวน

4.3 ความสัมพันธ์ของระดับความถูกต้องของแบบฝึกหัดที่กลุ่มผู้เรียนซ้ำส่งและความถี่ในการส่งการบ้านกับผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ นำเสนอในรูปแบบของการแจกแจงความถี่ ร้อยละค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่าความแปรปรวน

4.4 ความสัมพันธ์ของผลการเรียนเดิมของกลุ่มผู้เรียนซ้ำกับผลการเรียนซ้ำ นำเสนอในรูปแบบของการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่าความแปรปรวน

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่เรียนซ้ำ

นักศึกษาที่เรียนในวิชาองค์การและการจัดการเพื่อแก้แกรดการสอบมีจำนวนน้อยอันเนื่องจากการจำกัดจำนวนนักศึกษาในกลุ่มเรียนและมีนักศึกษาหลักสูตร 2 ปีต่อเนื่องลงในวิชาดังกล่าวเป็นจำนวนมากจึงทำให้มีผู้ที่เรียนซ้ำในวิชาดังกล่าวจำนวนไม่มากและประกอบกับการวิจัยชิ้นนี้มิได้มีการแจ้งให้แก่ศึกษาล่วงหน้า จึงทำให้มีนักศึกษาที่สามารถเก็บข้อมูลวิจัยดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 : จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เรียนซ้ำจำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	จำนวน	ร้อยละ
1	0	0.00
2	1	6.25
3	5	31.25
4	6	37.50
มากกว่าชั้นปีที่ 4	4	25.00
รวม	16	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 37.50) เป็นนักศึกษาในชั้นปีที่ 4 รองลงมาคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 31.25 นักศึกษาที่อยู่มากกว่าในชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 25.00 และนักศึกษาในชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 6.25

ตารางที่ 2 : จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เรียนซ้ำจำแนกตามจำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการ

จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนซ่อม	จำนวน	ร้อยละ
1 ครั้ง	12	75.00
2 ครั้ง	2	12.50
มากกว่า 2 ครั้ง	2	12.50
รวม	16	100

จากตารางที่ 2 พบว่าผู้เรียนซ้ำส่วนใหญ่ร้อยละ 75 เคยลงเรียนวิชาองค์การและการจัดการมาแล้ว 1 ครั้ง รองลงมาคือผู้เรียนที่เรียนซ้ำและเคยลงวิชาองค์การและการจัดการมาแล้ว 2 ครั้ง และผู้เรียนที่เคยลงมากกว่าสองครั้งในสัดส่วนที่เท่ากันคือร้อยละ 12.5

ตารางที่ 3 : จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เรียนซ้ำจำแนกตามผลการเรียนที่นักศึกษาได้ก่อนเรียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553

ผลการเรียนเดิม	จำนวนนักศึกษา	ร้อยละ
D+	2	12.50
D	0	0.00
F	14	87.50
รวม	16	100.00

จากตารางที่ 3 นักศึกษาที่เรียนในวิชาองค์การและการจัดการกลุ่ม 511 เป็นนักศึกษาที่เคยตกวิชานี้มาแล้วร้อยละ 87.5 โดยมีนักศึกษาที่มาลงทะเบียนเรียนเพื่อรับผลการเรียนให้ได้มากขึ้นเพียง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

ตารางที่ 4 : จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เรียนซ้ำจำแนกตามผลการเรียนที่นักศึกษาได้จากการเรียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553

ผลการเรียนของนักศึกษา	จำนวนนักศึกษา	ร้อยละ
B+	2	12.50
B	2	12.50
C+	1	6.25
C	3	18.75
D+	3	18.75
D	2	12.50
F	3	18.75
รวม	16	100.00

จากตารางที่ 4 พบว่าผู้เรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการส่วนใหญ่ได้เกรด C, D+, และ F ในร้อยละที่เท่ากันคือ 18.75 รองลงมาคือเกรด B+, B และ D ร้อยละ 12.5 และเกรด C อย่างละร้อยละ 6.25

ตารางที่ 5 : จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เรียนซ้ำจำแนกตามช่วงคะแนนสอบปลายภาคที่นักศึกษาทำได้

ช่วงคะแนนสอบ	จำนวนนักศึกษา	ร้อยละ
27-33	2	12.50
20-26	6	37.50
13-19	8	50.00
รวม	16	100.00

จากตารางที่ 5 พบว่าผู้เรียนซ้ำทั้ง 16 คนที่สอบปลายภาคได้คะแนนสอบปลายภาคตั้งแต่ 19 – 33 คะแนน แต่โดยส่วนใหญ่แล้วผู้เรียนซ้ำจะได้รับคะแนนในช่วง 13 – 19 ประมาณร้อยละ 50 รองลงมาคือคะแนน 20 – 26 ร้อยละ 37.5 และร้อยละ 12.5 สำหรับผู้เรียนซ้ำที่ทำคะแนนสอบปลายภาคอยู่ในช่วง 27 – 33 คะแนน

4.2 ความสัมพันธ์ของความถี่ในการพบอาจารย์ของกลุ่มผู้เรียนซ้ำและผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ

ผู้วิจัยได้ออกแบบการเข้าพบอาจารย์ออกเป็น 4 ครั้งเพื่อทบทวนเนื้อหาที่เรียนไปและตอบคำถามเพิ่มเติมหากผู้เรียนซ้ำที่เข้าพบมีปัญหาสงสัยในเนื้อหาของบทเรียน

ตารางที่ 6 : จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เรียนซ้ำจำแนกตามความถี่ในการพบอาจารย์นอกเวลาเรียน

จำนวนการเข้าพบอาจารย์	จำนวน	ร้อยละ
1 ครั้ง	3	18.75
2 ครั้ง	3	18.75
3 ครั้ง	0	0.00
4 ครั้ง	5	31.25
ไม่เข้าเลย	5	31.25
รวม	16	100.00

จากตารางที่ 6 พบว่าผู้เรียนซ้ำที่เข้าร่วมชั้นเรียนพิเศษทุกครั้งและไม่เข้าร่วมชั้นเรียนมีจำนวนที่เท่ากันคือ 5 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 31.25 รองลงมาเป็นผู้เรียนซ้ำที่เข้าชั้นเรียนพิเศษเพียง 1 และ 2 ครั้ง จำนวนอย่างละ 3 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 18.75

ตารางที่ 7.1: ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างความถี่ที่เข้าพบอาจารย์และผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการปีการศึกษา 2/2553

จำนวนครั้งที่เข้าพบอาจารย์	ค่าเฉลี่ยของผลการเรียน	F	Sig.
ไม่เข้าพบ	14.6	5.422	.014
เข้าพบ 1 ครั้ง	16.0		
เข้าพบ 2 ครั้ง	22.0		
เข้าพบ 4 ครั้ง	27.0		

ตารางที่ 7.2 : การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบรายคู่พหุคูณตามความถี่ที่เข้าพบอาจารย์และผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการปีการศึกษา 2/2553

จำนวนครั้งเข้าพบอาจารย์	จำนวนครั้งเข้าพบอาจารย์				
	4	3	2	1	0
0	.002	-	.032	.124	-
1	.104	-	-	-	-
2	.345	-	.501	-	-
3	-	-	-	-	-
4	-	-	-	-	-

การวิเคราะห์ความแปรปรวนนี้มีสมมติฐานดังต่อไปนี้

H_0 : ความถี่ของผู้เรียนซ้ำที่เข้าพบอาจารย์ได้รับผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการไม่แตกต่างกัน

H_1 : ความถี่ของผู้เรียนซ้ำที่เข้าพบอาจารย์ได้รับผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการแตกต่างกัน

จากตารางที่ 7.1 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนซ้ำที่เข้าพบอาจารย์บ่อยจะมีผลการเรียนที่แตกต่างจากผู้เรียนซ้ำที่ไม่ได้มาพบอาจารย์ (Sig. = 0.014) และหากวิเคราะห์จากตารางที่ 7.2 แล้วพบว่าผู้เรียนซ้ำที่เข้าพบอาจารย์ 2 ครั้ง และ 4 ครั้งมีเกรดที่แตกต่างจากผู้เรียนซ้ำที่ไม่เข้าพบอาจารย์

ตารางที่ 8 : ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความถี่ที่เข้าพบอาจารย์และผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553

ตัวแปร	N	r	Sig
ผลการเรียนกับจำนวนครั้งที่เข้าพบอาจารย์	16	.732*	.001

*นัยสำคัญที่ .05

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีสมมติฐานดังต่อไปนี้

H_0 : ความถี่ของนักศึกษาที่เข้าพบอาจารย์ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการ

H_1 : ความถี่ของนักศึกษาที่เข้าพบอาจารย์มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการ

จากตารางที่ 8 พบว่าจำนวนครั้งที่เข้าพบอาจารย์มีความสัมพันธ์ต่อผลการเรียนที่ผู้เรียนเข้าได้รับในปีการศึกษา 2/2553 (Sig. = 0.001) โดยการเข้าพบอาจารย์มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับเกรดของผู้เรียนเข้าอย่างมีนัยสำคัญในระดับ .05

4.3 ความสัมพันธ์ของระดับความถูกต้องของแบบฝึกหัดและจำนวนการบ้านที่ส่งของกลุ่มผู้เรียนซ้ำและผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ

ผู้วิจัยได้ออกแบบการบ้านทั้งหมด 4 แบบให้แก่นักศึกษาที่เรียนซ้ำโดยส่วนใหญ่จะเพิกเฉยและไม่ส่งการบ้านคืนซึ่งทำให้มีผู้เรียนซ้ำจำนวนไม่มากที่ส่งการบ้าน และผู้เรียนซ้ำกลุ่มที่ส่งการบ้านพิเศษจะส่งครบทั้งหมด 4 ครั้ง และการบ้านแต่ละชิ้นมีความถูกต้องทั้งหมดด้วย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าระดับความถูกต้องของแบบฝึกหัดมีเพียงระดับเดียว ประกอบกับข้อมูลมีความคล้ายคลึงกับจำนวนการบ้านที่ผู้เรียนซ้ำส่ง ดังนั้นการนำเสนอผลของระดับความถูกต้องของแบบฝึกหัดและจำนวนการบ้านที่ส่งมาสามารถนำเสนอพร้อมกันได้

ตารางที่ 9 : จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เรียนซ้ำจำแนกตามจำนวนผู้เรียนซ้ำที่ส่งและไม่ส่งการบ้านเพิ่มเติม

การบ้านพิเศษที่ส่ง	จำนวนผู้เรียนซ้ำ	ร้อยละ
ส่ง	5	31.25
ไม่ส่ง	11	68.75
รวม	16	100.00

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่ามีผู้เรียนซ้ำที่ส่งการบ้านพิเศษเพียง 5 คน จากผู้เรียนซ้ำทั้งหมด 16 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 31.25 ส่วนใหญ่ของผู้เรียนซ้ำจะไม่ส่งการบ้านพิเศษโดยมีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 68.75

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เรียนซ้ำจำแนกตามเกรดของนักศึกษาส่งและไม่ส่งการบ้านพิเศษ

ผลการเรียนที่นักศึกษาได้รับ	การส่งการบ้าน			
	ส่งทั้ง 4 ครั้ง		ไม่ส่ง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
B+	2	40.00	0	0.00
B	1	20.00	1	9.09
C+	0	0.00	1	9.09
C	0	0.00	3	27.27
D+	1	20.00	2	18.19
D	1	20.00	1	9.09
F	0	0.00	3	27.27
รวม	5	100.00	11	100.00

จากตารางที่ 10 พบว่าผู้เรียนซ้ำที่ได้ส่งการบ้านส่วนใหญ่มักจะได้รับผลการเรียนที่สูงกว่าโดยที่ผู้เรียนซ้ำร้อยละ 40 ได้รับเกรด B+ แต่ผู้เรียนซ้ำที่ไม่ส่งการบ้านส่วนใหญ่มักจะได้เกรด C และ F ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 27.27 ของผู้เรียนซ้ำที่ได้แต่ละเกรด

ตารางที่ 11 : จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เรียนซ้ำจำแนกตามคะแนนสอบปลายภาคของผู้เรียนซ้ำที่ส่งและไม่ส่ง

คะแนนสอบปลายภาค	การส่งการบ้าน			
	ส่งทั้ง 4 ครั้ง		ไม่ส่ง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
27 - 33	2	40.00	0	0.00
20 - 26	2	40.00	4	36.36
19 - 13	1	20.00	7	63.64
รวม	5	100.00	11	100.00

จากตารางที่ 11 พบว่าผู้เรียนซ้ำที่ส่งการบ้านมีแนวโน้มที่จะได้รับคะแนนสอบที่ดีกว่าโดยผู้ที่ส่งคะแนนสอบระหว่าง 27 – 33 มีจำนวน 2 คน เมื่อผู้เรียนซ้ำที่ไม่ส่งการบ้านพิเศษที่ไม่มีใครสอบได้ ในช่วงคะแนนดังกล่าว ประกอบกับผู้เรียนซ้ำที่สอบได้คะแนน 13 – 19 คะแนนส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาที่ไม่ส่งการบ้านพิเศษเลย

ตารางที่ 12 : ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างจำนวนครั้งที่ส่งการบ้านและผลการเรียนวิชาการ และการจัดการปีการศึกษา 2/2553

จำนวนครั้งที่ส่งการบ้านพิเศษ	ค่าเฉลี่ยของผลการเรียน	F	Sig.
ไม่ส่ง	18.9	2.886	.111
ส่งทั้ง 4 ครั้ง	25.5		

การวิเคราะห์ความแปรปรวนนี้มีสมมติฐานดังต่อไปนี้

H_0 : ผู้เรียนซ้ำที่ส่งและไม่ส่งการบ้านพิเศษได้รับผลการเรียนวิชาการ และการจัดการไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้เรียนซ้ำที่ส่งและไม่ส่งการบ้านพิเศษได้รับผลการเรียนวิชาการ และการจัดการแตกต่างกัน

จากตารางที่ 12 พบว่านักศึกษาที่ส่งและไม่ส่งการบ้านพิเศษได้รับผลการเรียนวิชาการ และการจัดการไม่แตกต่างกัน (Sig. = 0.111)

4.4 ความสัมพันธ์ของผลการเรียนเดิมของกลุ่มผู้เรียนซ้ำกับผลการเรียนซ้ำ

เพื่อให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการเรียนซ้ำของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงทำการทำสอบในแง่มุมต่างๆ ตามที่ได้ตั้งสมมุติฐานเอาไว้ ดังนี้

ตารางที่ 13 : จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เรียนซ้ำจำแนกตามทิศทางการการเปลี่ยนแปลงของผลการเรียนจากอดีต

การเปลี่ยนแปลงของเกรด	จำนวนนักศึกษา	ร้อยละ
เพิ่มขึ้น	13	81.25
เท่าเดิม	3	18.75
รวม	16	100.00

จากตารางที่ 13 พบว่าผู้เรียนซ้ำได้รับผลการเรียนที่มากขึ้นกว่าเดิม 13 คน หรือร้อยละ 81.25 แต่นักศึกษาที่ยังมีผลการเรียนคงเดิมมีเพียง 3 คน หรือร้อยละ 18.75

ตารางที่ 14 : ผลความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนเดิมและผลการเรียนใหม่ของกลุ่มผู้เรียนซ้ำกับผลการเรียนซ้ำ

ตัวแปร	N	r	Sig
ผลการเรียนเดิมและผลการเรียนใหม่ของกลุ่มผู้เรียนซ้ำกับผลการเรียนซ้ำ	16	.544*	.026

*นัยสำคัญที่ .05

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีสมมุติฐานดังต่อไปนี้

H_0 : ผลการเรียนของผู้เรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการเดิมไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553

H_1 : ผลการเรียนของผู้เรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการเดิมมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553

จากตารางที่ 14 พบว่าผลการเรียนเดิมของผู้เรียนซ้ำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553 (Sig.= 0.026) เพื่อเป็นการหาความสัมพันธ์ของผลการเรียนก่อนและผลการเรียนใหม่ของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงได้ลองหาตัวแปรอื่นที่มีผลต่อผลการเรียนที่ผู้เรียนซ้ำได้โดยพิจารณาจากจำนวนครั้งที่ผู้เรียนซ้ำลงเรียนวิชาองค์การและการจัดการ และระยะเวลาห่างของการลงทะเบียนครั้งใหม่เมื่อนับจากภาคการศึกษาที่ลงทะเบียนครั้งล่าสุด

ตารางที่ 15 : ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งลงเรียนและผลการเรียนใหม่

ตัวแปร	N	r	Sig
จำนวนครั้งลงเรียนและผลการเรียนใหม่	16	-.152*	.573

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีสมมติฐานดังต่อไปนี้

H_0 : ผลการเรียนของผู้เรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการเดิมไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553

H_1 : ผลการเรียนของผู้เรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการเดิมมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553

จากตารางที่ 15 พบว่าจำนวนครั้งที่นักศึกษาลงเรียนวิชาองค์การและการจัดการไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชา (Sig. = 0.573)

ตารางที่ 16 : ความสัมพันธ์ของระยะเวลาห่างนับจากภาคการศึกษาที่ลงทะเบียนครั้งล่าสุดและผลการเรียนใหม่

ตัวแปร	N	r	Sig
ระยะเวลาห่างนับจากภาคการศึกษาที่ลงทะเบียนครั้งล่าสุดและผลการเรียนใหม่	16	-.315	.234

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีสมมติฐานดังต่อไปนี้

H_0 : ระยะเวลาห่างนับจากภาคการศึกษาที่ลงทะเบียนครั้งล่าสุดไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชาการและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553

H_1 : ระยะเวลาห่างนับจากภาคการศึกษาที่ลงทะเบียนครั้งล่าสุดมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชาการและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553

จากตารางที่ 16 พบว่าระยะเวลาห่างนับจากภาคการศึกษาที่ลงทะเบียนครั้งล่าสุดไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนวิชาการและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553 (Sig. = 0.234)

DPU

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเรื่องการพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาเรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการ มีเป้าหมายเพื่อวิเคราะห์ผลกระทบของการทำแบบฝึกหัดและการมาพบอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อผลการเรียน (เกรด) ของนักศึกษาที่เรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการในภาคเรียนที่ 2/2553 ซึ่งทำการศึกษาโดยให้นักศึกษาเรียนในกลุ่มเรียน 511 ในปีการศึกษา 2/2553 เข้าทดสอบโดยไม่มีการแจ้งวัตถุประสงค์ของการเรียนเพิ่มหรือการให้การบ้านเพิ่มแต่อย่างใด ซึ่งมีผู้เรียนซ้ำกลุ่มหนึ่งสนใจและเข้าร่วมด้วยความตั้งใจจริง ผู้เรียนซ้ำกลุ่มนี้จะได้รับการเรียนเพิ่มเติมจากในห้องเรียน โดยการมาพบกับอาจารย์เพื่อทบทวนบทเรียนจำนวน 4 ครั้ง และการมอบหมายแบบฝึกหัดให้แก่ผู้เรียนซ้ำนอกเหนือจากแบบฝึกหัดที่ให้ในแต่ละบทจำนวน 4 ชิ้น โดยการทดลองในครั้งนี้มีผู้เรียนซ้ำที่สนใจเข้าร่วมร้อยละ 68.75 สนใจเข้าร่วม ซึ่งผู้เรียนซ้ำบางคนเข้าร่วมทั้ง 4 ครั้ง แต่ผู้เรียนซ้ำบางคนเข้าไม่ครบทั้ง 4 ครั้ง สำหรับการให้การบ้านเพิ่มเติมจากการบ้านที่ผู้เรียนซ้ำได้จากห้องเรียน มีผู้เรียนซ้ำที่เข้าร่วมเป็นส่วนน้อยหรือร้อยละ 31.25 แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าการบ้านที่มอบให้ทั้ง 4 ครั้ง ผู้เรียนซ้ำกลุ่มนี้ให้ความสนใจและส่งครบทุกครั้ง หลังจากที่นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนซ้ำในปีการศึกษา 2/2553 สอบเสร็จสิ้นและมีการออกผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลเกรดของผู้เรียนซ้ำกลุ่มนี้ทำการศึกษาต่อไป ซึ่งข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ได้แก่ผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการที่นักศึกษาเคยได้รับ ผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553 จำนวนครั้งที่ผู้เรียนซ้ำเข้าพบอาจารย์เพื่อเรียนเพิ่มเติม และจำนวนการบ้านเพิ่มเติมที่ผู้เรียนซ้ำส่ง นอกจากนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจในความสัมพันธ์ของตัวแปรให้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรนำเอาผลสอบปลายภาคของปีการศึกษา 2/2553 มาวิเคราะห์ด้วยเพื่อให้ทราบเหตุผลอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

5.1 สรุปผลการวิเคราะห์

1. สรุปผลกลุ่มผู้เรียนซ้ำ

นักศึกษาที่ลงทะเบียนเพื่อแก้ผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการมีทั้งหมด 36 คน แต่เนื่องจากมีนักศึกษาที่ทำารถอนรายวิชาออก จึงทำให้เหลือผู้เรียนซ้ำเพียง 16 คน ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 37.50 เป็นนักศึกษาในชั้นปีที่ 4 รองลงมาคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 31.25 นักศึกษาที่
จิรพล จิรไกรศิริ และ ดร.นพพร ศรีวรวิไล

อยู่มากกว่าในชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 25.00 และนักศึกษาในชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 6.25 และจำนวนครั้งที่ลงเรียนวิชาองค์การและการจัดการพบว่าร้อยละ 75 เคยลงเรียนวิชาองค์การและการจัดการมาแล้ว 1 ครั้ง รองลงมาคือนักศึกษาที่เรียนซ้ำและเคยลงวิชาองค์การและการจัดการมาแล้ว 2 ครั้ง และนักศึกษาที่เคยลงมากกว่าสองครั้งในสัดส่วนที่เท่ากันคือร้อยละ 12.5 ผลการเรียนที่นักศึกษากลุ่มนี้ส่วนใหญ่เคยตกวิชานี้มาแล้ว (เกรด F) ร้อยละ 87.5 โดยมีนักศึกษาที่มาลงทะเบียนเรียนเพื่อปรับเกรดให้ได้มากขึ้นเพียง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 หลังจากที่นักศึกษาลงเรียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553 พบว่าผลการเรียนดีขึ้นโดยส่วนใหญ่ได้เกรด C, D+, และ F ในร้อยละที่เท่ากันคือ 18.75 รองลงมาคือเกรด B+, B และ D ร้อยละ 12.5 และเกรด C อย่างละร้อยละ 6.25 และจากผลคะแนนสอบปลายภาค ส่วนใหญ่แล้วนักศึกษาก็จะได้รับคะแนนในช่วง 13 – 19 คะแนน ประมาณร้อยละ 50 รองลงมาคือคะแนน 20 – 26 คะแนน ร้อยละ 37.5 และสำหรับนักศึกษาที่ทำคะแนนสอบปลายภาคอยู่ในช่วง 27 – 33 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 12.5

2. สรุปผลความสัมพันธ์ของความถี่ในการพบอาจารย์และผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ

การเข้าพบอาจารย์เพื่อทบทวนเนื้อหาบทเรียนเพิ่มเป็นกิจกรรมที่มีนักศึกษาในกลุ่มผู้เรียนซ้ำสนใจซึ่งส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมนี้โดยคิดเป็นร้อยละ 68.75 เข้าร่วม หากรวมกับผู้เรียนซ้ำที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมนี้พบว่านักศึกษาที่มาพบอาจารย์ตามที่ได้นัดหมายทั้ง 4 ครั้งมีจำนวนมากที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 31.25 รองลงมาเป็นผู้เรียนซ้ำที่เข้าชั้นเรียนพิเศษเพียง 1 และ 2 ครั้ง จำนวนอย่างละ 3 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 18.75 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างจำนวนครั้งที่เข้าเรียนและผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการปีการศึกษา 2/2553 เพื่อหาความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้เรียนซ้ำที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมพบว่ามีความแตกต่างกัน โดยผู้เรียนซ้ำที่เข้าร่วมกิจกรรมก็ว่าจะมีความแตกต่างของผลการเรียนสูง ดังนั้นจึงหาความสัมพันธ์ของของความถี่ในการพบอาจารย์และผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำพบว่ายิ่งผู้เรียนซ้ำเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษาก็ยังได้รับผลการเรียนที่ดีขึ้น

3. สรุปผลความสัมพันธ์ของระดับความถูกต้องของแบบฝึกหัดและจำนวนการบ้านที่ส่งและผลการเรียนของผู้เรียนซ้ำ

การส่งการบ้านนอกเหนือจากการบ้านที่ได้จากในชั้นเรียนของวิชานี้มาทั้งหมด 4 ชิ้น ซึ่งผู้เรียนซ้ำได้มีการส่งการบ้านทั้งหมดร้อยละ 31.25 แต่ส่วนใหญ่ของกลุ่มผู้เรียนซ้ำไม่ส่งการบ้าน คิดเป็นร้อยละ 68.75 เพื่ออธิบายผลการเรียนระหว่างผู้เรียนซ้ำที่ส่งและไม่ส่งการบ้านพบว่าผู้เรียนซ้ำส่วนใหญ่ที่ส่งการบ้านจะได้ผลการเรียนอย่างน้อย B คิดเป็นร้อยละ 60 ของกลุ่มผู้เรียนซ้ำที่ส่งแบบฝึกหัด แต่ผู้เรียน จิรพล จิรไกรศิริ และ ดร.นพพร ศรีวรวิไล

ซ้ำที่ไม่ส่งการบ้านกลับได้ผลการเรียนก่อนไปทาง C – F โดยคิดเป็นร้อยละ 81.82 ของผู้เรียนซ้ำที่ไม่ส่งแบบฝึกหัด และยังเห็นผลชัดเจนเมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบปลายภาคโดยผู้เรียนซ้ำที่ส่งแบบฝึกหัดได้รับคะแนนในช่วงคะแนนที่สูง (27-33 คะแนน) แต่ผู้เรียนซ้ำที่ไม่ส่งการบ้านกลับไม่ได้เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างจำนวนครั้งที่ส่งการบ้านและผลการเรียนวิชาองค์การและการจัดการปีการศึกษา 2/2553 กลับพบว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างผู้เรียนซ้ำที่ส่งและไม่ได้ส่งการบ้าน

4. สรุปผลความสัมพันธ์ของผลการเรียนเดิมของกลุ่มผู้เรียนซ้ำกับผลการเรียนซ้ำ

ผลการเรียนของผู้เรียนซ้ำก่อนที่จะลงทะเบียนวิชาองค์การและการจัดการในปีการศึกษา 2/2553 ส่วนใหญ่จะได้รับผลการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ (F) เมื่อทำการทดสอบความสัมพันธ์ของผลการเรียนเดิมและผลการเรียนใหม่ในภาคเรียน 2/2553 พบว่ามีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ เพื่อเป็นการพิจารณาปัจจัยอื่นที่อาจมีความเกี่ยวข้องกับผลการเรียนใหม่ ผู้วิจัยจึงทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนใหม่กับตัวแปรจำนวนครั้งที่ผู้เรียนซ้ำลงทะเบียนวิชาองค์การและการจัดการ และระยะเวลาห่างของการลงทะเบียนครั้งใหม่เมื่อนับจากภาคการศึกษาที่ลงทะเบียนครั้งล่าสุด อย่างไรก็ตาม จากการทดสอบความแปรปรวนของตัวแปรทั้งสองก็ไม่พบถึงความแตกต่างกันของผลการเรียนของผู้เรียนซ้ำที่ลงทะเบียนเรียนมากกว่าและระยะระยะเวลาห่างของการลงทะเบียนครั้งใหม่

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาเรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการมีเป้าหมายในการค้นหาวิธีในการช่วยนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนซ้ำวิชาองค์การและการจัดการจากการตกซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง เพื่อใช้ในการช่วยเหลือนักศึกษาในปีการศึกษาต่อไป

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นถึงนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 93.75 นักศึกษากลุ่มทดลองเคยลงทะเบียนเรียนวิชาองค์การและการจัดการเพียง 1 ครั้งเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 75 ซึ่งผลการเรียนในวิชาองค์การและการจัดการเดิมคือ F คิดเป็นร้อยละ 87.50 นักศึกษากลุ่มทดลองทั้งหมดได้รับผลการเรียนในเกณฑ์ผ่าน (ผลการเรียนมากกว่า D) ถึงร้อยละ 81.25 แต่มีนักศึกษาที่ได้ผลการเรียนในระดับ C+ ขึ้นไปเพียง ร้อยละ 32 เท่านั้น จึงทำให้เป็นว่าถึงว่านักศึกษาจะเรียนเป็นครั้งที่ 2 แต่ก็ไม่มีผลต่อผลการเรียนที่มีการพัฒนาในระดับที่ยอมรับได้นั้นคือได้รับผลการเรียนตั้งแต่ C

ขึ้นไป และหากวิเคราะห์ผลการสอบปลายภาคของนักศึกษากลุ่มทดลองจะเห็นว่าผลการสอบของนักศึกษาร้อยละ 50 ต่ำกว่า 19 คะแนน ดังนั้นเมื่อหาว่าวิธีการที่จะทำให้ให้นักศึกษากลุ่มทดลองเข้าใจเนื้อหาในแต่ละบทของวิชาองค์การและการจัดการ ผู้วิจัยพบว่า การเข้าพบอาจารย์เพื่อเรียนเพิ่มเติมมีผลต่อผลการเรียนของนักศึกษาเมื่อวิเคราะห์ความถี่ของการเข้าพบอาจารย์เพื่อเรียนเพิ่มเติมกับผลการเรียนพบว่านักศึกษามีผลการเรียนที่ดีขึ้นเพื่อเข้าพบอาจารย์บ่อยครั้งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าความถี่ในการพบอาจารย์ของกลุ่มผู้เรียนซ้ำมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของกลุ่มผู้เรียนซ้ำ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่พบความสอดคล้องระหว่างการเข้าพบอาจารย์เพื่อเรียนเพิ่มเติมและผลการเรียนที่มีการพัฒนาขึ้น จากการวิจัยเรื่อง “กระบวนการทบทวนความรู้และปัจจัยสู่ความสำเร็จในการสอบประมวลความรู้และสอบขึ้นทะเบียนใบประกอบอาชีพพยาบาล” ของ วรณี จันทร์สว่างและคณะ พบว่าการทบทวนสอนสอบใบประกอบอาชีพพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลมีผลทำให้สามารถสอบผ่านได้ค่อนข้างมาก โดยหนึ่งในปัจจัยที่ส่งผลต่อการสอบผ่านคือการทบทวนความรู้ของอาจารย์

การมอบหมายแบบฝึกหัดนอกเหนือจากแบบฝึกหัดปรกติกลับพบว่าความถี่และความถูกต้องของแบบฝึกหัดไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่นักศึกษาได้รับ ซึ่งบางงานวิจัยได้ผลลัพธ์ที่ไม่สอดคล้องของผลลัพธ์งานวิจัยนี้ งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนากรณีศึกษาสำหรับการสอนวิชาทางการภาษี” ของ ดร.นิ่มนวล เขียวรัตน์ (2547) การให้กรณีศึกษาที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาช่วยให้นักศึกษาเข้าใจถึงปัญหาทางการปฏิบัติในวิชาการบัญชีเฉพาะกิจการมากกว่าการทำแบบฝึกหัด แต่ในบางงานวิจัยกลับมีผลลัพธ์ที่ไม่สอดคล้องกัน การวิจัยเรื่อง “สภาพและความต้องการการเรียนการสอนวิชาทศศาสตรของแข็งของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ” โดย สุทิน ประเสริฐสุนทร (2549) พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายช่างอุตสาหกรรม เห็นว่าการฟังการบรรยายเพียงอย่างเดียวทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหาในการเรียนได้ วิธีที่ต้องเพื่อสร้างความเข้าใจในเนื้อหาวิชาคือการบรรยายพร้อมทั้งมีกิจกรรมสร้างเสริมการเรียนรู้ เช่น การบรรยายสลับกับการให้ทำแบบฝึกหัดในช่วงเวลาเรียนและให้การบ้านทุกสัปดาห์ จึงทำให้เข้าใจเนื้อหาวิชาเรียนได้ดีขึ้น

เมื่อทำการเปรียบเทียบผลการเรียนก่อนและผลการเรียนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนในปีการศึกษา 2/2554 พบว่านักศึกษากลุ่มทดลองมีผลการเรียนที่ดีขึ้น เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ของทั้ง 2

ตัวแปรพบว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน และเมื่อผู้วิจัยหาสาเหตุของความสัมพันธ์โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของจำนวนครั้งที่นักศึกษากลุ่มทดลองลงทะเบียนในวิชานี้และระยะเวลาห่างที่นักศึกษาลงทะเบียนวิชานี้ครั้งสุดท้ายพบว่าทั้งสองปัจจัยไม่มีความสัมพันธ์กัน

กล่าวโดยสรุปผู้เรียนซ้ำที่เข้าพบอาจารย์ตามที่ได้นัดหมายเพื่ออธิบายเนื้อหาแต่ละบทได้รับผลการเรียนมีผลน่าพึงพอใจมากกว่าผู้เรียนซ้ำที่ไม่เข้าพบอาจารย์ตามที่ได้นัดหมาย โดยผู้เรียนซ้ำที่พบอาจารย์บ่อยครั้งกว่าจะได้รับผลการเรียนที่ดีกว่าผู้เรียนซ้ำที่เข้าพบอาจารย์น้อยกว่า แต่การมอบหมายแบบฝึกหัดเพิ่มเติมไม่มีผลต่อผลการเรียนของผู้เรียนซ้ำ นอกจากนี้ผลการเรียนของผู้เรียนซ้ำที่เคยได้รับในอดีตมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในปัจจุบันแต่ยังไม่ทราบสาเหตุที่แน่ชัด

5.3 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. เนื่องจากกลุ่มของผู้ที่เรียนซ้ำในวิชาองค์การและการจัดการมีจำนวนน้อยเพราะมีอัตราการถอนรายวิชาสูง ซึ่งต้องหาวิธีในการป้องกันไม่ให้ผู้เรียนซ้ำมีการถอนรายวิชาที่ไม่ผ่าน เพื่อเป็นการควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนซ้ำให้ตั้งใจเรียนกับอาจารย์มากยิ่งขึ้น
2. วิชาองค์การและการจัดการเป็นวิชาบรรยายซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจของผู้เรียน หากผู้เรียนไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์สอนในห้องเรียนและไม่กล้าถามในชั้นเรียน การจัดชั่วโมงการเรียนเสริมทำให้ผู้เรียนได้รับผลการเรียนที่ดีได้
3. การให้แบบฝึกหัดในแต่ละบทอาจไม่จำเป็นต้องออกแบบให้มีปริมาณมากเกินไปจนความจำเป็น แต่ควรออกแบบตามลักษณะของบทเรียนเพื่อให้เกิดความเหมาะสมของปริมาณและเวลาในการทำแบบฝึกหัด
4. อาจารย์ผู้สอนอาจต้องใส่ใจในตัวผู้เรียนในขณะที่เรียนให้มากขึ้น เนื่องจากการเข้าพบอาจารย์เพื่อทบทวนเนื้อหาแต่ละบทเรียนจะพบกันเป็นกลุ่มย่อยทำให้ดูแลและสอบถามผู้เรียนได้ทั่วถึงมากกว่า ไม่เหมือนในชั้นเรียนที่มีนักศึกษาปริมาณมากกว่าแต่ไม่สามารถดูแลผู้เรียนอย่างทั่วถึง
5. ความสัมพันธ์ของผลการเรียนเดิมและผลการเรียนปัจจุบันมีความสัมพันธ์กันแต่ยังไม่พบสาเหตุ ดังนั้นความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจมีตัวแปรแทรกหรือตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจำเป็นต้องดำเนินการวิจัยในครั้งต่อไปเพื่อหาสาเหตุของความสัมพันธ์นี้

DRU

บรรณานุกรม

ดร.ทิพาวดี เอมวรรณระ และดร.สุรพล พนมมรัมย์. (2526). *เรียนให้เก่งในมหาวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ดร.นิ่มนวล เขียวรัตน์. (2547). *การพัฒนากรณีศึกษาสำหรับการสอนวิชาทางการบัญชี*. มหาวิทยาลัยรังสิต.

ทวี ทองสว่าง. (2523). *อิทธิพลองค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นงนิกา ตูลยานนท์, พรรณิภา แจ่มสุวรรณ และสุพิชา ศรีสุคนธ์. (2551). *การใช้วิธีทบทวนในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาผลการเรียนของนักศึกษาในวิชาการบัญชีภาษีอากร คณะบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

รศ.ดร.ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ

ลัดดาวัลต์ เพชรโรจน์. (2524). *ตัวแปรที่เป็นสาเหตุของการขาดสอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วรรณิ จันทร์สว่างและคณะ. (2553). *กระบวนการทบทวนความรู้และปัจจัยสู่ความสำเร็จในการสอบประมวลความรู้และสอบขึ้นทะเบียนใบประกอบอาชีพพยาบาล*. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ศ.ดร.สุรางค์ ใคว์ตะกุล. (2544). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สอางศรี พรสุวรรณและคณะ. (2546). *การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อสาเหตุที่มีสัมพัทธ์ผลทางการเรียนต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

สุทิน ประเสริฐสุนทร. (2549). *สภาพและความต้องการการเรียนการสอนวิชาทฤษฎีของแข็งของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ*. สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ.

Angelo Kinicki ແລະ Brian K. Williams. (2549). **Management : A Practical Introduction.** McGraw-Hill International Enterprise, Inc

DPU